

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2006, sp. zn. KÚOK/80238/2006/OSV - DS/7025/SD - 154, č. j. KUOK 86614/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2008, č. j. 38 Cad 27/2006 - 40,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou dne 2. 5. 2008 se žalobce S. M. (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení, kterým mu Krajský soud v Ostravě ustanovil zástupcem pro řízení advokáta JUDr. Milana Janíčka, se sídlem Šumperk, Slovanská 21.

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 21. 8. 2006 se stěžovatel domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje. Žalovaný jím zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, ze dne 19. 7. 2006, č. j. 2006/10172/SP - MUZB, jímž nebyla stěžovateli přiznána dávka sociální péče. Stěžovatel v žalobě požádal o ustanovení zástupce, a to advokáta Tomáše Sokola z Prahy, přičemž neuvedl žádný důvod, proč by mu měl být ustanoven právě tento zástupce. K výzvě soudu předložil dne 18. 1. 2008 vyplněný formulář potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, kde uvedl, že nemá žádný příjem

z výdělečné činnosti ani ze sociálního zabezpečení, ve společném jmění manželů vlastní rodinný dům a má vyživovací povinnost ke své manželce, která též nemá žádný příjem.

Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a proto mu usnesením ze dne 14. 4. 2008, č. j. 38 Cad 27/2006 - 40, ustanovil jako zástupce pro řízení o žalobě advokáta JUDr. Milana Janíčka, advokáta, se sídlem v Šumperku.

Stěžovatel napadl usnesení Krajského soudu v Ostravě kasační stížností. Navrhl, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a aby mu soud ustanovil namísto usnesením ustanoveného zástupce JUDr. Milana Janíčka advokáta JUDr. Víta Vohánku, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha, s tím, že uvedený advokát ho již v soudním řízení zastupuje.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti podle ust. § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost podal včas (ust. § 106 odst. 1 s. ř. s.). Podle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být v řízení o kasační stížnosti stěžovatel zastoupen advokátem, avšak Nejvyšší správní soud je konstantně toho názoru, že v řízení o kasační stížnosti, kterou se napadá rozhodnutí krajského soudu o ustanovení zástupce, není takové zastoupení nutné (viz např. rozhodnutí, č. j. 9 As 43/2007 - 77, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto i přes nedostatek právního zastoupení v řízení pokračoval. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu z hlediska uplatněných námitek, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ve svém přípisu Nejvyššímu správnímu soudu z 11. 8. 2008 uvedl stěžovatel, že v téže věci jednají vyloučení soudci, stále se opakující. Jelikož toto konstatování nebylo podloženo žádnými konkrétními důvody, byl stěžovatel vyzván, aby tyto konkrétní důvody soudu sdělil. Na výzvu stěžovatel reagoval dopisem z 3. 10. 2008, v němž Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že „důvody upřesní při nařízeném jednání před soudem veřejně“. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje tento soud o kasačních stížnostech bez jednání. K nařízení jednání může soud přistoupit, je-li prováděno dokazování nebo považuje-li to za vhodné. K naplnění ani jednoho z předpokladů pro nařízení jednání nedošlo, Nejvyšší správní soud tedy ve věci postupuje pravidelným postupem, tedy bez nařízení jednání. Stěžovatel byl ve zmíněném přípisu upozorněn na skutečnost, že bez upřesnění (odůvodnění) konstatování podjatosti soudců nebude moci být vedeno řízení o námitce podjatosti. Soudci šestého soudního oddělení nebyli vyloučeni z projednání této věci a ze shora citované věty nelze vůbec usuzovat, zda a jaké námitky chtěl stěžovatel uplatňovat. Nejvyšší správní soud se otázkou podjatosti tedy nemohl zabývat, neboť stěžovatel důvody podle jeho názoru opodstatňující obavu z podjatosti (některého z) soudců neuvedl. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že důvody vyloučení soudců podle ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. nejsou též naplněny - žádný ze soudců šestého soudního oddělení NSS se nepodílel na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Evidencí Nejvyššího správního soudu prochází stěžovatel ve 244 případech, je tedy logické, že v jeho věcech rozhodují titíž soudci.

Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát.

Smyslem tohoto ustanovení je poskytnutí faktické a odborně fundované ochrany práv osobě, která splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, a u níž je takové ochrany třeba. Zmíněné ustanovení ovšem garantuje právě a pouze poskytnutí odborného zastoupení **některou z** osob s právníkým vzděláním, již může být i advokát, nezakládá v žádném případě právo na ustanovení konkrétního zástupce, kterého osoba navrhuje ustanovení zástupce ve svém návrhu označuje.

Zákon soudu nestanoví žádná kritéria pro výběr ustanovených zástupců z řad advokátů, úvaha soudu je tak v tomto směru zcela volná. Soud může přihlídnout k návrhu stěžovatele, který žádá o ustanovení konkrétního advokáta, pokud je takový návrh shledán dostatečně důvodným, učinit tak však nemusí. V probíhajícím řízení však stěžovatel v žalobě navrhl, aby mu byl ustanoven zástupcem advokát z Prahy, Tomáš Sokol, svůj návrh však nijak nezduvodnil. Krajský soud v napadeném usnesení ustanovil zástupce z řad advokátů, který má sídlo v obvodu tohoto krajského soudu a též v městě blízkém bydlišti stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že při vydání napadeného usnesení se krajský soud neřídil rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 15. 2. 2006, č. j. 3 Ads 88/2005 - 54. Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, neboť v citovaném rozhodnutí sice byl stěžovateli ustanoven soudem advokát se sídlem v Praze, ale důvodem byla skutečnost, že řízení vedl v prvním stupni Městský soud v Praze. Je tedy zřejmé, že krajský soud se nikterak neodchýlil od citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť ustanovil zástupce se sídlem ve svém soudním obvodu, nadto ještě i se sídlem v blízkosti bydliště stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu